

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor în anulare declarate de deținutul Platon Veaceslav, prin care se solicită casarea încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 11 mai 2017,

Termenul examinării cauzei:

Instanța de recurs în anulare de la 22.06.2017 până la 05.07.2017.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursurilor în anulare în cauză în baza actelor din dosar,

c o n s t a t ă :

1. La 16 martie 2017 către Judecătoria Chișinău (sediul Centru) s-a adresat cu o plângere deținutul Platon Veaceslav, privind dezacordul cu acțiunile administrației Penitenciarului nr. 13 Chișinău.

Astfel din conținutul plângerii deținutul a indicat că administrația P-13 Chișinău, limitează dreptul la întreveneri cu avocații.

În motivarea plângerii s-a indicat încălcarea prevederilor art. 187 Cod de procedură penală, și pct. 308, 312 din Statutul executării pedepsei de către condamnați aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 583 din 26.05.2006.

Petiționarul a solicitat examinarea plângerii potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct. 18) Cod de procedură penală.

2. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 11 mai 2017, a fost respinsă ca fiind inadmisibilă plângerea deținutului Platon Veaceslav, declarată împotriva acțiunilor administrației Penitenciarului nr. 13 Chișinău, privind nelimitarea accesului la întreveneri.

2.1. Pentru a pronunța încheierea, Judecătoria Chișinău a menționat că, plângerea înaintată nu se referă la careva din obiectele atribuite în competența judecătorului de instrucție pentru examinare în ordinea art. 469 alin. (1) pct. 18) Cod de procedură penală, or mențiunea la acest punct a faptului că se examinează - „alte chestiuni” se referă doar la chestiunile ce țin de executarea pedepsei și anume la careva schimbări în hotărârile definitive, iar statutul deținutului la momentul înaintării plângerii, cât și conținutul acesteia nu se referă la astfel de prevederi menționate în art. 469 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța a constatat faptul că deținutul contestă acțiunile colaboratorilor penitenciarului care se referă la limitarea dreptului la întreveneri cu avocatul.

Realizarea dreptului la întreveneri cu avocații este prevăzută în prevederile legale ale Codului de procedură penală la art. 187 alin. (7), inclusiv în pct. 308-312 din Statutul executării pedepsei de către condamnați aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 583 din 26.05.2006.

Astfel, prevederile menționate obligă administrațiile tuturor instituțiilor penitenciare: - să admită întreveneri libere ale persoanei deținute cu apărătorul,

reprezentantul său legal, mediatorul, în condiții confidențiale, fără a limita numărul și durata întrevederilor; deținuții au dreptul la întrevederi cu avocatul, mediatorul în procesul de mediere în cauzele penale sau alte persoane prevăzute de lege. Frecvența întâlnirilor respective nu este limitată. Întâlnirile cu avocații se acordă la prezentarea de către aceștia a licenței, mandatului și actelor de identitate. Întâlnirea avocatului cu deținutul se desfășoară în mod confidențial, cu excepția cazului în care supravegherea întrevederii a fost solicitată în scris de către avocat. Întâlnirile deținuților cu avocații nu se includ în numărul întrevederilor stabilite de legislație. Numărul și durata lor nu sunt limitate, însă ele au loc în timpul liber al deținuților și numai în intervalul deșteptare - stingere al zilelor lucrătoare. În zilele nelucrătoare, avocatul poate avea întrevedere cu deținutul în cazul în care notifică în scris, inclusiv electronic, administrația instituției penitenciare despre întrevedere cu cel puțin 6 ore pînă la aceasta.

Prin urmare, acest lucru deja este stabilit prin legislația în vigoare și care este obligatorie pentru toți subiecții care cad sub incidența acesteia, or careva dublare a acestor prevederi nu este necesară prin careva acte de dispoziție din partea puterii judecătorești, deoarece în cazul dat prevalează puterea legislativă.

În aceiași ordine de idei, prin plângere nu se solicită recunoașterea violării dreptului la întrevederi, or solicitarea în dispoziția plângerii este certă, iar prin aceasta se solicită - *obligarea administrației penitenciarului de a asigura accesul la chestiuni care deja sunt prevăzute prin Lege.*

La fel, instanța a menționat prevederile art.178 Cod de executare, care prevede controlul departamental și anume că activitatea instituțiilor și organelor care asigură executarea hotărârilor cu caracter penal este supusă unui control departamental din partea organelor ierarhic superioare, iar în cazul P-13 Chișinău ar fi Departamentul Instituțiilor Penitenciare.

Respectiv, în speța dată se constată că nici deținutul, nici avocații acestuia nu au înregistrat careva plângeri la Administrația Penitenciarului nr. 13 Chișinău, la rândul său ultimii, nu au emis careva acte de dispoziție pentru a fi puse în discuție sau pentru a fi supuse contestării în ordinea controlului departamental sau ulterior controlului judecătoresc, iar implicarea instanței, la moment, pentru a dispune obligarea administrației de a îndeplini niște acțiuni pe care acestea urmează să le execute prin Lege, este inutilă și incorectă.

Din conținutul art. 473 Cod de procedură penală, reiese că judecătorul de instrucție examinează plângerile împotriva actelor organului sau instituției care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare, iar din conținutul plângerii nu se stabilește că deținutul a înaintat careva cerere către administrația P-13 sau Departamentului instituțiilor penitenciare pentru a fi informat referitor la careva acțiuni de limitare a drepturilor în ce privește întrevederile cu apărătorii săi, și nici nu a anexat careva acte emise de către instituțiile menționate privind dezacordul său cu acțiunile colaboratorilor P-13.

Prin urmare, instanța de judecată a constatat că deținutul nu a contestat careva act emis de către organul de executare, respectiv nu există careva chestiuni care se referă la careva schimbări în cadrul executării hotărârilor judecătorești definitive puse în executare, respectiv instanța stabilește că examinarea acesteia în baza art. 473 Cod de procedură penală și sau art. 469 Cod de procedură penală, este inadmisibilă deoarece obiectul plângerii nu se încadrează în careva teme legal ce ar cuprinde competența materială atribuită judecătorului de instrucție.

3. Nefiind de acord cu încheierea în cauză, Platon Veaceslav declară recursuri în anulare, prin care solicită, casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță. Recurentul motivează recursurile prin următoarele:

- instanța de judecată la emiterea încheierii nu a ținut cont de faptul că potrivit Statutului executării pedepsei de către condamnați pct. 5 noțiunea de deținut este următoarea „deținut – persoana privată de libertate în condițiile legii, care se deține în penitenciare, indiferent de statutul acesteia (condamnat sau prevenit).

- plângerea urma a fi adresată în conformitate cu art. 473 alin. (1) Cod de procedură penală, or aceste norme se referă la drepturile condamnatului nu și a prevenitului.

- Platon Veaceslav deja avea statutul de condamnat prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), și ca urmare acestui fapt consideră perfecta încadrarea plîngerii în temeiul art. 469 alin. (1) pct. 18) Cod de procedură penală. Astfel, instanța a admis o eroare de drept în cadrul procedurii de judecare a cauzei.

4. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor în anulare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 452 alin. (1) Cod de procedură penală, Procurorul General și adjuncții lui, persoanele menționate în art. 401 alin. (1) pct. 2) și 3), și în numele acestora, apărătorul sau reprezentantul lor legal, pot declara la Curtea Supremă de Justiție recurs în anulare împotriva hotărârilor judecătorești după epuizarea căilor ordinare de atac.

În corespundere cu prevederile art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală, cererea de recurs în anulare trebuie să cuprindă motivele recursului în anulare cu menționarea cazurilor prevăzute în art. 453 și cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate.

Prin trimitere la dispoziția art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, se menționează că hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise doar la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Prin urmare, Colegiul penal remarcă faptul că, dreptul de a declara recurs în anulare, poate fi exercitat numai în privința hotărârilor judecătorești prin care a fost judecată cauza penală în fond, adică hotărârile irevocabile de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal, după epuizarea căilor ordinare de atac, reglementate de Capitolul IV, Secțiunea I și Secțiunea II ale Codului de procedură penală – *adică calea apelului și recursului ordinar.*

Analizând dispozițiile legale expuse mai sus în raport cu speța dată, rezultă că încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 11 mai 2017, prin care nu a fost judecată cauza în fond și nu cade sub incidența categoriilor de hotărâri irevocabile prevăzute la art. 452 alin. (1) Cod de procedură penală, ce pot fi contestate cu recurs în anulare la Curtea Supremă de Justiție.

Astfel, rezultă că recursurile în anulare declarate în speță în aspectul vizat, adică fiind declarate împotriva unei hotărâri judecătorești irevocabile, dar prin care nu a fost soluționat fondul cauzei penale, nu are suport legal.

În consecință, având ca reper prevederile art. 455 alin. (2) pct. 7), art. 453 Cod de procedură penală, Colegiul penal decide inadmisibilitatea recursurilor înaintate, din motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut.

5. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 1), art. 453, 456 alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

inadmisibilitatea recursurilor în anulare, declarate împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 11 mai 2017, de către deținutul Platon Veaceslav, în propria cauză, pe motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la **05 iulie 2017**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan